

LUSMORE DAUDA

El viatge, aquell camí cap al no-res que ens dona lliçons

The journey, that road to nowhere that gives us lessons

Sota el pseudònim de Lusmore Dauda, David Lusmore il·lustra des de fa més de dues dècades les realitats socials més desfavorides de Llatinoamèrica i Àfrica. Assegura haver conegut la cara més afable de la humanitat als indrets catalogats com a 'subdesenvolupats'. Mai viatja sense el seu quadern, perquè tot allò que els seus ulls veuen, ho il·lustra perquè tots coneguem què passa més enllà de les nostres fronteres. Els seus treballs han servit per a campanyes de sensibilització de diferents organitzacions: una denúncia acolorida que ens mostra les dues cares del món en el qual vivim.

7Magazine: Tens ganes de tornar a l'Àfrica?

Lusmore Dauda: I tant! Hi ha una part de mi que sempre enyoira la posada en escena tan vital i característica d'aquelles terres...

7Magazine: Per què prefereixes viatjar sol?

Lusmore Dauda: Quan viatjo sol estic en una espècie d'estat d'alerta, en el qual cada parpelleig resulta una fotografia mental que intento retenir. M'agrada inte-

grar-me entre la gent i als llocs on m'acullen, suposo que això m'ajuda a realitzar una bona exploració de la realitat. Però, quan viatjo amb els meus fills... totes les portes s'obren per art de màgia! Els infants mostren el camí, saben enriquir-se els uns dels altres, sense por a les diferències.

7Magazine: Com i per què vas començar a dibuixar històries del carrer?

Lusmore Dauda: Va sorgir de

Under the pseudonym Lusmore Dauda, David Lusmore has, for the past two decades, illustrated the most disadvantaged social realities of Latin America and Africa. He claims to have seen humanity's kindest face in places considered 'underdeveloped'. He never travels without his notebook, because whatever his eyes see he illustrates, so that we all know what happens beyond our borders. Has worked has served for the awareness campaigns of different organizations: A colorful complaint that shows us the two sides of the world we live in.

forma natural en un dels meus viatges. Al principi, només eren petits esbossos i frases soltes que intentava agrupar i actualitzar amb les darreres sensacions del dia. Després, amb l'experiència d'altres viatges i una mica més de pràctica, dibuixava *in situ* les vivències i redactava les paraules exactes de cada conversa. A poc a poc, vaig anar descobrint que el secret d'una bona crònica il·lustrada es troba a la relació que estableixes amb els protagonistes i el seu entorn.

“El secret d'una bona crònica il·lustrada es troba a la relació que estableixes amb els protagonistes i el seu entorn”

7Magazine: Per quins projectes han servit les teves il·lustracions?

Lusmore Dauda: He col·laborat

per a diverses organitzacions: campanyes de sensibilització en l'àmbit dels drets humans, per a nens en 'situació de carrer' a Llatinoamèrica; i també, a projectes sobre desigualtat de gènere i crisi alimentària a l'oest de l'Àfrica. Alguns han estat projectes de caràcter global i altres d'àmbit local.

7Magazine: Creus que és més senzill conscienciar amb il·lustracions que amb donatius?

Lusmore Dauda: Els diners són importants per a finançar projectes, però crec que existeixen altres formes més efectives d'ajudar. Els diners són la darrera baula d'una llarga cadena en la qual, prèviament, ha d'haver-hi un compromís social. Potser, uns dibuixos senzillament aconseguixin que ens aturem a pensar en una altra realitat o que abandonem per uns instants els nostres clixés negatius i reflexionem.

7Magazine: Estem a l'equador del 2015 i l'Agència de l'ONU pels Refugiats (ACNUR) ^[1] ha anunciat que el nombre d'immigrants que ha creuat el Mediterrani ha augmentat més del 80% respecte al mateix període del 2014. Com es viu aquesta realitat als carrers de l'Àfrica?

Lusmore Dauda: Als africans els agradaria viure i progressar als seus llocs d'origen. Però quan la realitat nega aquesta possibilitat, es veuen forçats a jugar-se la vida en

la recerca d'una sort millor. Ni les lleis més estrictes i repressives, ni les tanques més altes aconseguiran mai que la gent renunciï a buscar un futur millor.

“Ni les lleis més estrictes i repressives, ni les tanques més altes aconseguiran mai que la gent renunciï a buscar un futur millor”

7Magazine: Està clar que les mesures que s'estan prenent a la UE són insuficients i poc solidàries per totes aquelles persones que fugen dels seus països a la recerca de protecció i d'un futur digne pels seus fills. Segons la teva opinió,

com creus que haurien d'actuar els dirigents polítics europeus?

Lusmore Dauda: Simplement, haurien d'actuar amb racionalitat. Per activa o per passiva, la UE és responsable i còmplice d'aquesta dramàtica situació. Existeixen mesures concretes que haguessin previngut milers de morts, perquè amb altres tipus de polítiques s'evitaria que aquest drama humà continués. Si analitzem profundament els motius que forcen a aquestes persones a fugir desesperadament, apareix la paraula 'Europa' i els seus interessos polítics i econòmics com a part de la causa. La gravetat de l'assumpte radica en aquestes estructures de poder massa instrumentalitzades... Crec que els sistemes de govern són, en realitat, una espècie de terrorisme econòmic i financer de guant blanc, que decideix el destí del món. Faria falta

un altre ordre de valors: una ciutadania compromesa i uns dirigents honestos que donessin prioritat als drets humans.

7Magazine: Després de tot, aconseguïeu conservar una mica d'optimisme?

Lusmore Dauda: Per descomptat, hem de donar gràcies a la vida, encara que de vegades faci mal. Malgrat que moltes vegades ens sembli que tot està decidit, tot depèn de tu, del telescopi amb el qual miris. Si aconseguïssim canviar petites creences tòxiques, el món podria transformar-se fàcilment.

7Magazine: Al llarg de la teva vida, has passejat per infinitat de carrers a Llatinoamèrica i Àfrica. Quines diferències i similituds has trobat entre ambdós continents?

Lusmore Dauda: Em fascina la diversitat, el gresol de cultures que bull pels carrers. Aimares, guaranis i quítxues a Bolívia. Dogons, songhais i mossis a Mali. Hi ha moltes interconnexions culturals i ètniques i, en general, els pobles originaris d'ambdós continents coincideixen en les reivindicacions per la protecció dels seus valors. És el cas dels pobles afrodescendents a Llatinoamèrica que, avui dia, conserven certs mites i rituals tradicionals que a l'Àfrica ja es van perdre. Per exemple, els garífunes -situats a les costes del Carib- mantenen certes creences animistes

de les seves arrels negres, com la cerimònia del malalt. Coneguda com a Dügü, Dugú o Walagallo, es tracta d'un ritual sagrat en el qual convoquen als esperits dels ancestres perquè s'uneixin als vius i, així, curar el malalt. A Hondures, vaig tenir la sort de ser convidat a una d'aquestes cerimònies, que pot durar fins a tres dies! Canten, ballen al so dels tambors i beuen gifity, un deliciós rom barrejat amb herbes amargues. Si durant els tres dies, el malalt s'aixeca i balla, aleshores sanarà. Sembla increïble, però d'aquestes tradicions africanes encara es conserven els tambors, els menjars elaborats amb iuca i coco, les vestimentes, els pentinats...

“Els sistemes de govern són una espècie de terrorisme econòmic i financer de guant blanc, que decideix el destí del món”

7Magazine: Viatjar és la millor escola del món. Quina ha estat la lliçó més valuosa que has après?

Lusmore Dauda: Sens dubte, per a mi ha estat la millor escola. La lliçó més important ha estat descobrir el vertader significat de la paraula HUMILITAT.

7Magazine: Explica'ns la teva història preferida.

Lusmore Dauda: En una petita comunitat rural, entre Mali i Senegal, vaig coincidir amb l'arribada de l'electricitat. Una multitud de nens i curiosos s'amuntegaven al voltant d'un post connectat a una bombeta, a l'espera del gran miracle. En caure la nit, la bombeta es va encendre per art de màgia i un gran enrenou esclatà entre la gent mentre ballaven alegrement. Un parell d'anys després, vaig arribar de nit al mateix poble per a pernoctar i vaig descobrir un silenci insòlit... Ja no es veien homes i dones parlant al carrer, ni tampoc se sentia el constant xivarri dels nens jugant. Aquest silenci estrany només es trencava pel so dels televisors a tot volum instal·lats als patis i als carrers. Vaig caminar per uns carrers més allunyats i vaig trobar

la flama d'un petit foc a l'entrada d'una casa. Allí, una àvia explicava històries als seus nombrosos néts. Mentre els nens romanien a l'escolta, les flames del foc il·luminaven els rostres expectants... Aleshores sí, em vaig retrobar amb el poble que recordava.

7Magazine: Què t'espera al Senegal quan tornis?

Lusmore Dauda: Molts projectes! Per una banda, la meua exposició *L'illustrateur d'histoires humaines*, que durant aquest any es troba itinerant a algunes ciutats del Senegal. També el projecte d'un llibre... I una nova sèrie de dibuixos sobre el treball de la dona rural a l'oest de l'Àfrica.

7Magazine: Deixa'ns un missatge, aquesta vegada escrit, sense il·lustració.

Lusmore Dauda: El viatge és aquell camí cap al no-res que ens dona lliçons.

[1] www.acnures

riences and write the exact words of each conversation. I gradually discovered that the secret to a good illustrated chronicle is found in the relationship you establish with the characters and their surroundings.

“The secret to a good illustrated chronicle is found in the relationship you establish with the characters and their surroundings”

7Magazine: For what projects has your artwork been used?

Lusmore Dauda: I've worked with projects for several organizations; human rights awareness campaigns, for kids 'in street situation' in Latin America; and also in project on gender inequality and the food crisis in West Africa. Some projects have been global in nature while others have been only local.

7Magazine: Do you think it is easier to raise awareness with illustrations instead of donations?

Lusmore Dauda: Money is important to finance Project, but I think there are other more effective ways to help. Money is the last link in a long chain where there must be a previous social commitment. Perhaps a few drawings could make us stop and think of another reality, or make us abandon our negative clichés for a moment and think.

7Magazine: We are right in the middle of 2015 and the UN Agency for Refugees (UNHCR) [1] announced that the number of immigrants that have crossed the Mediterranean Sea increased by 80% with respect to the same period in 2014. What do people on the streets in Africa think about this reality?

Lusmore Dauda: African people would like to live and progress in their places of origin. But when reality denies them this possibility, they are forced to risk their lives in search of a better life. Neither the most strict and repressive laws nor the tallest fences will ever stop people from looking for a better future.

7Magazine: Do you already want to return to Africa?

Lusmore Dauda: Of course! There is a part of me who sees the importance of shedding light on these lands...

7Magazine: Why do you prefer to travel alone?

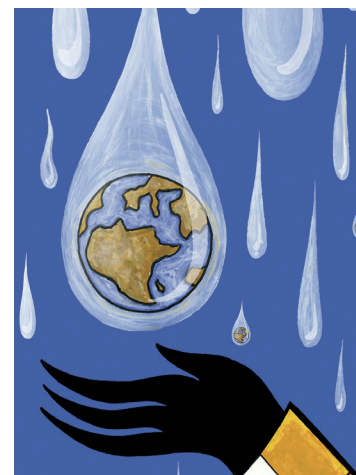
Lusmore Dauda: When I travel alone I'm in this kind of state of awareness in which each blink of an eye becomes a mental picture I try to keep. I like mingling with people in the places I'm welcome. I guess this helps me to explore reality. But when I travel with my children... All doors magically open! Kids show the way, they know how to enrich each other, without fear of differences.

7Magazine: How and why did you start drawing street stories?

Lusmore Dauda: It started naturally during one of my trips. At first they were just small sketches and loose phrases I tried to group and update with the last sensations of the day. Then, with the experience of other trips and a bit more practice, I would draw *in situ* expe-

“Neither the most strict and repressive laws nor the tallest fences will ever stop people from looking for a better future”

7Magazine: It is clear that the measures being taken by the UN are insufficient and unsupportive for all those people fleeing their countries and looking for protection and a decent future for their children. In your opinion, how should European politicians act on this issue?

Lusmore Dauda: They should simply act rationally. Actively or passively, the EU is responsible and complicit in this dramatic situation. There are clear and concrete mea-

sures that would have prevented thousands of deaths, because other policies would have prevented the continuation of this human drama. If we deeply analyze the reasons that force these people to flee desperately, the word 'Europe' appears as part of the cause, as well as its political and economic interests. The seriousness of the matter lies in these overly instrumentalized power structures... I think governmental systems are a kind of economic and financial white-collar terrorism that decide the fate of the world. It would take another set of values: an engaged citizenry and honest leaders that give priority to human rights.

7Magazine: After all, do you manage to stay optimistic?

Lusmore Dauda: Of course, we must thank life, even though it hurts from time to time. Although sometimes it seems as if everything has already been decided, it all depends on you and the telescope from which you look at things. If we could change small toxic beliefs, the world could easily transform itself.

7Magazine: Throughout your life you have strolled around numerous streets in Latin America and Africa. What differences and similarities have you found between the two continents?

Lusmore Dauda: I love diversity, the melting pot of cultures that boils on the streets. The Aymara, Guaraní and Quechua in Bolivia.

The Dogons, Songhais and Mossis in Mali. There are many cultural and ethnic interconnections, and in general, the peoples of both continents agree on protecting their values. This is the case of Afro-descendants in Latin America today, where they keep certain myths and traditional rites that are already lost and forgotten in Africa. For example, the Garifuna—located on the shores of The Caribbean—maintain animistic beliefs from their black roots, like the ceremony of the sick. Known as Dügü, Dugú or Walagallo in their native tongue, it is a sacred ritual where the spirits of ancestors are summoned in order to join the living in healing the sick. In Honduras I was lucky to be invited to one of these ceremonies, that can last up to three days! They sing, dance to the rhythm of drums and drink guifity, a fine rum mixed with bitter herbs. If during the three days the sick gets up and dances, then he will be cured. It seems incredible that all these African traditions (the drums, food made from cassava, bananas and coconuts, clothing, hairstyles) are still so well preserved...

7Magazine: Traveling is the best school in the world. What is the most valuable lesson you have learned?

Lusmore Dauda: It has certainly been the best school for me. The most important lesson has been to discover the true meaning of the word HUMILITY.

“Governmental systems are a kind of economic and financial white-collar terrorism that decide the fate of the world”

7Magazine: Tell us your favorite story.

Lusmore Dauda: I happened to coincide, in a small rural community between Mali and Senegal, with the arrival of electricity. A large group of children and curious onlookers crowded around a poster connected to a light bulb, waiting for the great miracle. When night fell, the light bulb was lit as if by magic, and the crowd burst into an uproar and danced happily. A few years later, I arrived to the same town at night and found an unusual silence... I could no longer hear men or women talking on the street, nor the constant noise of children playing. That strange silence was only broken by the sound of televisions at full volume on courtyards and on the streets. I walked through some more distant back streets and found the flames of a small fire in front of a house. There, a grandmother told stories to her many grandchildren. As the children stood listening, the light from the flames lit up their curious faces... So yes, I found again the people I remembered.

7Magazine: What is waiting for you in Senegal when you return?

Lusmore Dauda: Many projects! On the one hand I have my exhibition *L'illustrateur d'histoires humaines*, which will be presented in several cities in Senegal during the year. There is also a book project... And a new series of drawings on the work of rural women in West Africa.

7Magazine: Leave us a message, this time written only, without an illustration.

Lusmore Dauda: The journey is that road to nowhere that gives us lessons.

[1] www.acnures